

פרק 1

אגלי זיעה דקיקים נטפו ממצחו של עורך הדין נולמן, אך טעמו המתוק של הניצחון כבר עמד בפיו. הוא ניגב אותם במהירות והמשיך להתרכז בטרפו. עוד רגע קט והוא ישבור את העד.

“תקן אותי אם אני טועה,” הרעים נולמן על המומחה שעמד מאחורי דוכן העדים והתעקש כי הגנרטור תקין, “אבל הרגע אישרת לנו שכיסוי המתכת שעוטף את

הגנרטור בעצם גורם לו להתחמם, נכון?”

באולם בית המשפט נכחו מלבדם רק קומץ אנשים. גדעון בנקיר, עורך הדין שכנגד, שני מתמחים שגילו עניין כלשהו בהליכי חקירה נגדית וכמובן השופט מנדל, שנוסף כבמניפה בדף שהחזיק קרוב לפניו. אף שהמזגן עבד במלוא עוזו, חלונות הזכוכית הגדולים הקרינו את חום השמש פנימה. חודש יולי עמד כבר בפתח.

“אהמממ... כן?”

"אז איך הדברים הללו מתיישבים עם חוות הדעת שלך, שבה טענת בעמוד הרביעי, בפסקה האחרונה, בשורה השנייה, שכיסוי המתכת נועד לקרר את הגנרטור?"

המומחה התמהמה בתשובתו וזו באיננוחות גלויה על דוכן העדים. "לא. דזה לא מה שהתכוונתי," קולו של המומחה הלך ונחלש. "תכף אמצא את הפסקה הרלוונטית בחוות הדעת שלי."

הוא הרים את חוות הדעת מהדוכן ועשה את עצמו מתעמק בה. מאחורי שולחן ההגנה דפדף גם עורך דין בנקיר בקדחתנות בחוות הדעת. "איך הממזר הזה תמיד זוכר בעל פה כל שורה..." הוא מלמל לעצמו.

חפש, חפש, שום דבר כבר לא יעזור לך עכשיו. נולמן הבליע חיוך.

אם היה בחייו משהו שבטח בו, היה זה הזיכרון שלו. הוא הסתובב לכיוונו של השופט מנדל כדי לוודא שגם הוא ער לחשיבות השאלה שגרמה למומחה לגמגם.

נו, בשעה טובה, ארשת השעמום שעטה השופט נמחקה סוף סוף, ובמקומה הופיע קימוט מצח מתעניין. הוא נשא עיניו ממסך המחשב שמולו ומיקד

אותן בעד המזיע ממאמץ.

נולמן פנה להביט בקולגה שלו. עורך דין בנקיר שרבט משהו לא ברור בדפדפת הצהובה שלפניו ונמנע מליצור קשר עין עם המומחה מטעמו.

מצוין. גם הוא הביך מי הצד המנצח באולם.

נולמן לא היה צריך יותר מכך, והתקשה להסתיר את שביעות רצונו. הוא אהב לחקור מומחים בחקירה נגדית, לקלף את השריון המקצועי שלהם בסבלנות, שכבה אחר שכבה, כשהוא מוליך אותם למלכודת שהכין להם מראש.

הוא המתין בסבלנות עד שהעד הרים את ראשו מניירות העבודה שלו. עתה היה העד מרותק למבטו, לפות באותם קורים בלתי נראים שנולמן טוה סביבו, ללא כל יכולת להשתחרר. עיניו הקרינו חוסר אונים והבנה פשוטה – חוות דעתו המקצועית נסתרה וקרסה לחלוטין.

אחרי שעה וחצי של חקירה, סוף סוף, היה העד בידיו! נולמן חיך לעצמו. נותרה לו שאלה אחת אחרונה. באמצעותה ינעץ את חרבו במה שנותר מחוות הדעת, ירסק אותה לרסיסים ויכריע את המומחה סופית.

בזווית העין הוא ראה שהשופט הציץ לכיוון שעון היד
שלו וניגב את מצחו במטפחת. החום הכבד עשה את
שלו, והשופט החל לשדר חוסר מנוחה.
המסר היה ברור. נולמן מיצה את הזמן שקצב לו בית
המשפט ועליו לסיים במהירות.

אי שם במוחו החל לחוש זרמים עמומים של סיפוק
מסיומה של עוד חקירה נגדית מוצלחת. מטעמי זהירות
בלבד הם נמנעו מלהציף אותו לגמרי. אבל בעוד רגע
קט...

נולמן נעמד צמוד לדוכן העדים, הרים את חוות הדעת
של המומחה, דפדף בה והניח מולו את עמוד המסקנות.
הוא המתין רגע להגברת המתח, ואז כחכח בגרונו
בדרמטיות, "אז אני אומר לך, שכל המסקנות שלך
שגויות ושאתה – "

באותו הרגע נפתחה הדלת בתנופה לא שגרתית,
וגבר צעיר ושרירי, לבוש מקטורן ספורטיבי קצר
שרוולים, חולצה בהירה ועניבה אפורה, נכנס לאולם
בית המשפט. הוא אחז בידו מעטפה חומה וניגש
בצעדים בטוחים היישר לשופט.

מנדל המופתע הסב את ראשו לכיוון האורח הבלתי

קרוא שנעמד מולו. הוא הביט אליו במבט שואל, אך בטרם הספיק לומר דבר, שלף הגבר מסמך מתוך המעטפה שהחזיק ונפנף בו.

“אני מבקש להפסיק את הדיון, ושאדוני יקרא את המסמך הזה,” אמר בקול רם, מבלי שטרח כלל להביט לכיוונם של עורכי הדין.

נולמן היה כה מופתע, עד שבלע את השאלה שעמדה על קצה לשונו.

מנדל עיין במסמך שהוגש לו, ולאחר מכן הביט לכיוונו של נולמן, “אתה גאנדי? המפקד גאנדי?”

מה קשור גאנדי...? נולמן היה כה המום, שגם כאשר פתח את פיו, שום תשובה לא יצאה ממנו.

“עורך הדין יעקב נולמן, אני שואל אותך שוב, האם אתה המפקד גאנדי?” בקולו של השופט נשזרה הפעם נימה מבודחת מעט.

מה פתאום שאל אותו השופט באמצע חקירה נגדית על גאנדי? לאיזו צרה הכניס את עצמו? הוא רק המשיך לבהות בשופט מנדל, אלפי מחשבות התרוצצו במוחו.

“זה הוא, אדוני, אין ספק בכך,” אמר הגבר שהופיע במפתיע באולם בית המשפט רק רגעים ספורים קודם

לכן.

"אני לא מבין מדוע אדוני שואל אותי את זה," הצליח
נולמן לחלץ מפיו.

"מה מסובך כל כך לענות על השאלה? אתה גאנדי או
לא?" חזר השופט מנדל, הפעם בטון רציני.

"פעם היו כאלה שקראו לי כך," השיב נולמן בקול
נמוך, "אבל חלפו המון שנים מאז. במה מדובר?"

"סוף סוף אני מקבל תשובה לעניין," אמר השופט,
שנראה כבר ערני לגמרי. "אני מכריז שמרגע זה ואילך
יתקיים כאן דיון בדלתיים סגורות על פי צו של שר
הביטחון. כל הנוכחים מתבקשים לצאת מהאולם. גם
אתה, עורך דין בנקיר..." הוסיף כשהוא מביט לכיוונו.
"מה הולך פה?" שאל בנקיר, שנראה המום לא
פחות מנולמן.

"זה לא קשור לתיק שלך מול עורך דין נולמן, ולכן אני
מבקש שתפנה את האולם שלי וקח איתך גם את העד
שלך," השיב השופט.

"אבל לא סיימתי את החקירה הנגדית של המומחה,
אדוני," הזדעק נולמן. "יש לי רק עוד שאלה אחת, ואני
מבקש לאפשר לי לסיים," הוסיף הפעם בקול תקיף.

בנקיר, שהחל לאסוף את הניירת שהייתה פזורה על השולחן לפניו, עצר את מלאכתו, סימן בידו למומחה להמתין על דוכן העדים וחיכה לתגובת השופט.

“עורך דין בנקיר, אדוני לא מבין עברית? אני לא צריך לומר כל דבר פעמיים. צא בבקשה החוצה יחד עם העד שלך. לא אומר זאת שוב,” הרים מנדל את קולו.

המומחה עצם עיניו לרגע ונשף בהקלה.

האחיזה שנולמן השיג בתודעת העד במהלך החקירה החלה להתפורר לנגד עיניו, והוא לא היה יכול לאפשר זאת. טובת הלקוח שייצג הייתה תלויה בהפרכת חוות הדעת.

הוא פנה למומחה והורה לו בקול סמכותי, “תמתין על

הדוכן, אתה לא הולך לשום מקום.”

“עורך דין נולמן, עוד מילה אחת ואאשים אותך בביזיון בית משפט,” קרא השופט בטון שלא הותיר מקום לספק בדבר רצינות כוונותיו. “ועכשיו צאו כולכם מהאולם שלי, חוץ ממך, עורך דין נולמן, או המפקד גאנדי, או איך שלא קוראים לך. אתה נשאר כאן.”

“אני לא מבין מה הולך כאן,” מלמל נולמן לעצמו כשהביט בגבו המתרחק של העד המומחה. החקירה

המצוינת שניהל ירדה לטמיון.

”יש כאן צו של שר הביטחון שמורה לך להגיע באופן מידי למתקן ששמו מוסתר בקו שחור, ולשם כך עליך להתלוות לאדון הצעיר הזה שהתפרץ לאולם בית המשפט ועד עכשיו לא טרח אפילו לומר לי את שמו,“ אמר מנדל, הפעם בקול רגוע ומפויס יותר, ואז פנה לנציג משרד הביטחון. ”אני לא רגיל שמתפרצים כך לדיון שאני מנהל. אולי יואיל אדוני ויסביר לי ולעורך דין נולמן, שנראה די אומלל, במה מדובר?“

”לצורך העניין, אפשר לקרוא לי עופר, וכל מה שאני מורשה לומר הוא שמהבוקר מחפשים את גאנדי, כלומר, אהה... את עורך דין נולמן, ושעליי לקחת אותו מייד לאתר שצוין בצו ושסור לי לחשוף בפניכם את שמו או את מיקומו.“

”ואם עורך דין נולמן לא יסכים להתלוות אליך? בכל זאת, אני מניח שהיו לו תוכניות אחרות להיום אחרי הצהריים, לא?“

”אז ניקח אותו בכוח, אדוני,“ השיב עופר ללא היסוס, ”מדובר בעניין הנוגע לביטחון המדינה, והוא נחוץ באופן דחוף ביותר.“

נולמן שם לב שהאיש שכינה עצמו עופר דיבר בלשון רבים. הוא הביט בחטף לכיוון דלת האולם ונוכח לדעת, לראשונה, שניצב שם עוד מישהו, ששמר שאיש לא ייכנס.

"אדוני," החל נולמן לומר, "אני באמת לא מבין מה קורה כאן. אני בסך הכל עורך דין פשוט, לא סוכן מוסד ולא ג'יימס בונד. אני משוכנע שמדובר בטעות בזיהוי. אני מבקש מכבוד בית המשפט למנוע את החטיפה הזו, ואני דורש לראות את נוסח הצו שהציג מר עופר המסתורי הזה לאדוני."

השופט מנדל העביר את מבטו בין הצו לנולמן, וכעבור כמה שניות סימן לו לגשת לדוכן והניח לפניו את המסמך.

עיניו סקרו את הצו במהירות. הוא באמת היה חתום על ידי שר הביטחון.

"מה פתאום כינו אותך בשם גאנדי?" שאל השופט ומשך את המסמך חזרה.

נולמן התמהמה לרגע בתשובתו ואז נאנח. "זה סיפור ארוך, אדוני, אבל בגדול, בתחילת השירות הצבאי שלי הייתי עד למריבה בין שני טירונים במחלקה שלי,

שהגיעה עד כדי אלימות פיזית. ניגשתי אליהם והפצרתי בהם להפסיק לריב לפני שהמפקדים יגיעו ויענישו את כולנו. אחד מהם קרא לכיווני בכעס, 'מה אתה מתערב, מה, אתה גאנדי?' ומאז הכינוי דבק בי."

"אדוני השופט, אין לנו זמן לזה..." העיר עופר, "עורך דין נולמן צריך להתלוות אליי עכשיו, מחכה לנו נסיעה ארוכה."

נולמן מיהר לאסוף את הניירת שהייתה מפוזרת על השולחן לפניו, הכניס אותה בערבוביה לתיק העור החום שלו וצעד לכיוון הדלת. הכאב המוכר כל כך, שליווה אותו כבר שנים, החל לפעום בתחתית גבו.

"עורך דין נולמן," הרעים קולו של השופט מנדל מאחוריו, "לא אמרת אם הצלחת להפריד ביניהם. הם השתכנעו להפסיק לריב או לא?"

נולמן עצר את הליכתו והסתובב כלפי הדוכן, "לא, הם לא השתכנעו, אבל הם הפסיקו לריב."

"איך זה קרה?"

"כי זה שכינה אותי בשם גאנדי קיבל ממני אגרוף בבית החזה והתקשה לנשום, ובשני בעטתי מאחורי הברך, והוא נפל לקרקע. אחרי כן, הם הפסיקו לריב,"

אמר נולמן בציניות.

”ממש המשנה הקלאסית של גאנדי...” הפטיר השופט

מנדל וחזר לעיין בניירות שהיו על שולחנו.

פרק 2

”תכיר, זה תום,“ אמר עופר והצביע על הגבר הנוסף שהתלווה אליהם. עופר ותום הלכו מימינו ומשמאלו כך שלא היה לו שום סיכוי לחמוק מהם.

ביציאה מאולם בית המשפט נתקל נולמן בעורך דין בנקיר, שהתקדם לכיוונו כשעל פניו ארשת בלבול. ”קובי, מה קורה כאן? מי אלה? לאן הם לוקחים אותך?“ ”אני ממש לא יודע. אם אתה לא שומע ממני תוך ארבעים ושמונה שעות, תכין עבורי הביאס קורפוס¹, אבל אל תגיש בינתיים, בסדר?“ שבנקיר לא יהיה נמרץ מדי בעניין זה, רק שיבין את הרמז.

פניו של בנקיר החווירו, אך בטרם הספיק להשיב, תפסו עופר ותום בזרועותיו של נולמן והוליכו אותו במהירות מהמקום.

---

¹ צו המורה להביא בפני בית המשפט, פיזית, אדם הכלוא בידי הרשויות ולדון בחוקיות מעצרו.

הם צעדו במסדרונות בית המשפט עד לחניון. שם הובילו אותו לעבר רכב מסוג ג'יאם-סי סוואנה מוארך, נעדר חלונות אחוריים.

השניים העלו אותו אל תוך תא הנוסעים שבחלק האחורי של הסוואנה.

"אני מבקש שתמסור לנו את התיק ואת הטלפון," עופר הושיט את ידו.

נולמן היסס לרגע, אבל לא הייתה לו ברירה באמת. הוא מסר לעופר את תיק המסמכים.

הם הושיבו אותו בשורת המושבים הראשונה, מאחורי קיר זכוכית כהה שהסתיר את הנהג ואת הנוסע שישב לידו.

מזל שלא כפתו אותו וכיסו את עיניו בפלנלית, או הלבישו על ראשו שק שחור כמו שרואים בסרטים. לאן לוקחים אותו? מה הם רוצים ממנו?

"ממש מדינת משטרה," הוא אמר בקול, בלי לדעת אם שומעים אותו או לא, "אפילו לטלפן לבת שלי ולעדכן אותה שאחר היום להגיע הביתה לא נותנים כאן."

שירה נותרה לגור עימו אחרי גירושיו. אף שהייתה כבר בת עשרים, היא העדיפה להמשיך ולהתגורר בבית

המוכר על פני מגורים בדירה שאימה עברה אליה. לעומתה, אחיה הצעיר עידו העדיף להצטרף לאמא שלו ועבר לגור עימה.

”כבר דיברנו איתה והודענו לה שגויסת בצו שמונה למילואים ושלא תחזור הביתה בימים הקרובים, ” שמע לפתע את קולו של עופר. ”אני מציע לך לנסות לישון, מחכה לנו נסיעה ארוכה.”

בימים הקרובים ? עומדים לכלוא אותו בכלא ביטחוני למספר ימים ? למה ? הוא לא עשה דבר שיכול לפגוע בביטחון המדינה. אבל אם באמת היו רוצים לעצור אותו, עופר לא היה מדבר על ימים, אלא על זמן רב יותר, והיו גם מניחים אזיקים על ידיו. מצד שני, בכל זאת נעלו אותו בחלקו האחורי של רכב ללא כל חלונות, כמו עציר.

אולי בכל זאת מדובר בטעות בזיהוי ? לא, אין סיכוי. כמו עיניו ראה את הצו שעליו התנוסס שמו בבירור. מה פתאום חתם שר הביטחון בכבודו ובעצמו על צו המחייב לאסוף אותו בכוח ולהסיע אותו לאי שם ?

הוא התאמץ להיזכר בנוסח הצו, צוין בו שאותו גאנדי הוא ”ככל הנראה עורך דין יעקב גולמן מתל אביב”. אז אין שום ודאות שהכוונה היא אליו. איך, לכל הרוחות,

הוא פספס את זה קודם?

במקום להמשיך ולהתמודד עם בליל המחשבות הסותרות שמילא את ראשו, ניסה נולמן לעקוב אחר תנועת המכונית. כקצין לשעבר בחיל התותחנים, התמצאות במרחב בהחלט הייתה הצד החזק שלו. אחרי כמה דקות התגבשה בו ההערכה כי הכיוון הכללי הוא דרומה. אבל לאן?

“כמה ארוכה הנסיעה הזו? לאן אנחנו נוסעים?”
שאל בקול.

“אנחנו לא יכולים לומר לך, צר לי. תגיד לי, איך לקרוא לך? עורך דין נולמן, קובי או גאנדי? מה אתה מעדיף?”

“אתה יכול לקרוא לי איך שאתה רוצה, אבל לא אכלתי כלום מהבוקר ועכשיו כבר צהריים. אני רעב וצמא, וזכותי לפחות לאכול משהו. על זכויות אדם שמעתם?”
“עוד כשעה נעצור ונאכל, בינתיים נסה לנמנם. מי יודע מה מחכה לך בהמשך? כדאי לך לנצל את הזמן.”

הוא ניסה, אבל האדרנלין, אותו הורמון שממריץ את מערכת העצבים ושזרם בעורקיו בעוצמה במהלך החקירה הנגדית, עדיין השפיע עליו. לא היה שום סיכוי

שיצליח להירדם.

לפתע נעצרה הסוואנה והמנוע דמם. רעש טריקת דלת נשמע, ואחרי זמן קצר התחדשה הנסיעה. חצי שעה לאחר מכן נעצרה המכונית שוב. דפיקה על מחסום הזכוכית שלפניו שלפה אותו מהרהוריו.

"יאללה, קובי, אמרת שאתה רעב, בוא נעשה פיקניק קצר. קנינו לך משהו לאכול," אמר אחד הנוסעים מלפנים בקול חברי וללא כל נימה מאיימת.

נולמן קם מהמושב, יצא מהמכונית ומתח את איבריו הנוקשים. כל גופו דאב מהישיבה הממושכת.

הם חנו באמצע חורשת עצים, ובמרחק כמה צעדים מהם עמד שולחן עץ של קק"ל. התברר שהם היו רציניים בעניין הפיקניק.

"מקווה שאתה אוהב המבורגר בלחמנייה," אמר תום וסימן לעופר להניח על השולחן שלושה המבורגרים ארוזים בעטיפות של מקדונלד'ס.

"לא ידענו איזה תעדיף, אז כשעצרנו קודם קנינו שלושה סוגים, אחד מהם בשבילך. תבחר ראשון," העיר עופר.

ריח ההמבורגר הטרי אפף את נולמן, ותחושת רעב

חזקה חזרה והכתה בו. הוא הרים את האריזה הקרובה אליו, הוציא מתוכה לחמנייה ריחנית שעלה ממנה חום ההמבורגר ונעץ בה את שיניו.

”קח את הזמן, תאכל לאט, שלא תיחנק לנו בטעות,” אמר עופר והושיט את ידו לעבר אחת מהאריזות הנותרות.

שלושתם התיישבו, כל אחד החזיק לחמנייה עם המבורגר ובידו השנייה כוס שתייה.

נולמן ניצל את זמן הארוחה להערכה מחודשת של מצבו. הוא ישב עם שני אנשים שאינו מכיר, באמצע שום מקום, בדרכו לאי שם, ולא היה לו מושג מה עומד לקרות בהמשך. הוא היה חייב לנסות להחזיר לעצמו מידה כלשהי של שליטה במתרחש.

הנוף הכללי הזכיר לו את הנגב הצפוני. הוא העריך שהם באזור בתרונות רוחמה או גבעות להב. הוא ניווט באזורים הללו פעמים רבות והכיר היטב את סוג הקרקע והעצים ואת הצבע הכללי שאפיין את המקום.

”נו, אז לאן אתם לוקחים אותי?”

עופר ותום הסיטו מבטם ולא ענו.

המצב הזה לא נעים להם בדיוק כמו לו. אם ימשיך

לתחקר אותם, אולי בכל זאת יישברו ויספרו לו משהו.

”מתי קיבלתם את ההוראה לאסוף אותי?”

”היום בבוקר הגיע למשרד שלנו הצו. דיברנו עם המזכירה שלך, והיא אמרה שאתה בבית המשפט, באולם של השופט מנדל. ככה הגענו אליך ואל מספר הטלפון של הבת שלך.”

”אז גם המזכירה שלי שיתפה איתכם פעולה?”

מעניין אם ילנה שלחה לו הודעת ווטסאפ כדי לעדכן אותו שהם בדרכם אליו. גם אם כן, הוא לא היה מקבל את ההודעה. בזמן שהיה באולם בית המשפט הטלפון הנייד שלו היה תמיד כבוי, בתיק העבודה שלו.

”תחזירו לי את הטלפון.”

”אתה לא יכול להשתמש בו כרגע. אבל אל תדאג, נחזיר לך אותו. מפתיע שעורך דין מצליח כמוך משתמש בטלפון ענתיקה כזה,” אמר תום.

”קניתי אותו רק לפני שנתיים.”

”שנתיים זה ישן, הגיע הזמן שתחליף אותו.”

הוא בחן את עופר ואת תום. הם נראו לו כמו תאומים לא זהים. שניהם בעלי מבנה גוף אתלטי, לבושים בבגדים שהבליטו את שריריהם, שיער ראשם

קצוץ ולעיניהם משקפי שמש ספורטיביים. מראה שגרתי של אנשי ביטחון.

”אז מי אתם?” שאל נולמן, ”משטרה? שב”כ?”

”אגף האבטחה של משרד הביטחון,” השיב עופר. ”עכשיו תעלה לרכב, חייבים להמשיך. ייקח לנו לפחות עוד שעה וחצי להגיע.”

נולמן טיפס לתוך החלק האחורי של הסוואנה והתיישב במושבו בכבודות.

”המלמ”ב?” הוא אמר בקול, אך לא זכה לתשובה. למיטב ידיעתו, המלמ”ב היא יחידה שאחראית על אבטחתם של משרד הביטחון, הקריה למחקר גרעיני בדימונה, המכון למחקר ביולוגי בנס ציונה וגופים נוספים מהסוג הזה.

הוא מעולם לא ייצג אף לקוח בבית משפט נגד משרד הביטחון וגם לא את משרד הביטחון עצמו. מה הם רוצים ממנו?

לרכישת עותק מודפס:

<https://amzn.to/3x43fhc>

לרכישת עותק דיגיטלי:

<https://bit.ly/3u8XE7u>

